

Je zde opět **jeden z několika dní**, které **pokládáme** nepochybně **za ty nejkrásnější v roce**. - A tak **místo** obvyklého **shonu**, který si **s námi často zahrává** a proto „nestíháme“, je najednou téměř na vše **dost času**. - **Místo napětí**, které tak často a nepřehlédnutelně **poznává vztahy** mezi lidmi, je zde jakési **uvolnění**, ve kterém se daří vycházet spolu podstatně vlídněji. - **Místo zaobírání se sami sebou** - stále nám něco chybí, stále bychom na tom měli být lepší - od materiálního zabezpečení až po obdiv či uznání - začneme **zjišťovat, že ne jeden z těch kolem je na tom podstatně hůř**. A tento stav nejenom zaznamenáváme, ale jsme ochotni jim **podat pomocnou ruku**.

Ten den je v naší pomůcce na „vyznání se“ / orientaci / v čase – **kalendáři označen červenou barvou**. Jenže v této sestavě jsou i **dny jiné**, další, **černě vyznačené**. Říká se jim všední. A má se za to, že jsou **méně důležité**, významné než ty „červené“. **Je tomu skutečně tak a je „slavnostnost“ dnešního dne jenom krátkodobou, prchavou záležitostí?**

Novozákonní svědkové – včetně toho, kdo sestavil dopis, „pojednání“ pro správce prvních křesťanských sborů v Malé Asii Tita - **vidí tuto záležitost odlišně, jinak**.

A tak slyšíme „zjevila se“ – tento způsob vyjádření chce sdělit, že **se událo něco, co má trvalý význam a platnost** / neskončilo to, když se „vyčerpal program“, nejedná se o optický jev („pastva pro oči“) / **Betlémská událost tedy není jednorázová záležitost** / která se odehrála a pak nezbyvá než jí odložit (do musea, aby nezapadla) /, ale je to děj, který **přesahuje až do současnosti a nepřehlédnutelně ji ovlivňuje**. Patří mezi to, co **navazuje na to první, tento svět utvářející dění**, jemuž bible říká **stvoření** / a v němž nejde o fyzikálně mechanické děje, ale o vytvoření prostoru pro smysluplný a vnitřně bohatý život člověka, který si ze svých sil a schopnosti nedokáže zajistit /.

Proto se zjevuje „milost“. **Pro bibli je milost to, co je skutečné – ne jakási myšlenka** / o které je možné hodiny hovořit, přit se / či představa / kterou lze všelijak „upravovat“ (nejednou účelově) /, ale **co má zřetelný, nepominutelný dopad do tohoto světa**. **Boží milost úzce souvisí s Boží láskou, která není jenom citovou záležitostí, ale je to především tvůrčí dění, které uzdravuje člověko lidský / vytrhuje jej všelijak pochroumaného a pokřiveného z moci Zlého /**. **Dokud Bůh takto nevstoupí do života člověka, člověk vnitřně strádá a chátrá, byť by to po stránce vnější vypadalo sebelépe**.

Právě **ona působí, že člověk „žije rozumně, spravedlivě a zbožně“**, tedy tak, že jeho život je nejenom vnějšně zajištěný a lákavý, ale **jepřínosem i pro ty, kdo jsou kolem**. A to **není samozřejmost**, vždyť **opakem rozumnosti je vypočítavost**, kdy člověk myslí jenom na sebe a na těch druhých mu nezáleží, vždyť **opakem spravedlnosti je ten „model života“**, kdy jde především o to „**urvat co největší kus krajíce pro sebe** / v krajním případě pro své oblíbené /“, vždyť **opakem zbožnosti je „modlářství“**, kdy se **člověk stává poslušným služebníčkem sil, které se o něj zajímají jenom proto, aby z něj dostali co nejvíce / zneužili jej /**. A právě **tento dar umožňuje, že člověk opouští tuto nedobrou cestu, na kterou se ve své pošetilosti vydal a otevírá se před ním možnost, které by se sebevětší pílí a úsilím sám nedobral**.

Tato možnost je „určena všem lidem“ / bez rozdílu / **Bůh bible totiž není tím, kdo si vytváří „kluby sprátcených duší“ / obdivovatelů, „tlačenkářů“ /, ale jemu záleží skutečně na každém člověku a proto se obrací s tím, co přináší, skutečně na každého**. A je **zde pouze jediné dělitko** – a to takové, které si člověk vytváří, vytváří naprosto sám. **Bud' Boží nabídku přijme a dostává se tak do blízkosti Toho, kterému na něm záleží a který o něj stojí a nebo odmítne** – a pak se dostává na cestu, která bude poznamenána jeho nedostatečností a bezmocí proti jistému „rozvraceči“ / dia - bolovi /, který udělá vše proto, aby člověka „dostal“ a bez rozpaků „mu posluhoval“.

Co smíme slyšet z tohoto svědectví pro tento den ?

Vánoce jsou především svátky Boží milosti. Protože Bohu bible na člověku záleží a ví, jak na tom je, vstupuje právě tímto způsobem do jeho života, k němuž patří nemálo proher, selhání, omylů, bolestí. A vstupuje do těchto dějů tak, že se ujímá. Proto slyšíme v evangeliích o pastýři, který se vydá za jedinou ztracenou ovci, ač měl dalších 99 / stálo to zato ? (Lk 15, 3nn) / proto slyšíme o vyhlížejícím otci, který místo toho, aby si to rázně vyřídil se synem, který se zachoval tak „ hnusně “, připraví hostinu na uvítanou / Lk 15, 11nn /. A takto nejedná žádný z údajně mocných v tohoto světa.

Vánoce jsou zastavením, které sděluje, že je možné žít jinak, obsahově nově. A to nejenom ve dnech, ke kterým jsou přiřazována červená čísla, ale i v těch dalších, ostatních dnech. I když se to možná někomu nebude líbit povím, nebude neštěstím, když to „ vnější “ nebude u nás na 100 % jak „ scénář žádá “, podstatně horší by bylo, kdyby nedošlo ke změně, co se týče obsahu a náplně našich dní. Ta změna je nejen možná, ta změna se může podařit, uskutečnit. Protože k vánočním svědectvím patří i to, které zaslubuje účinnou pomoc pro všechny, kdo se takovou cestou vydají.

Svátky podle bible jsou k něčemu jenom tehdy, nejsou – li jen soukromou záležitostí / „ užít si “ (já, my) je žalostně málo /. Pastýři se „ navrátili “ / tam, odkud přišli / Lk 2, 20 /, ten, kterého Ježíš uzdravil na břehu genezaretského jezera / Mk 5 – „ vepři “ /, se musel vrátit ke své rodině, tam, kde se odvíjel jeho život. Jistě také proto, že změna, kterou jejich setkání s Ježíšem způsobila, byla pomocí a přínosem těm, kteří se s nimi setkali. Ať nás takto „ poznamenají “ tyto sváteční dny.

Tábor 25. 12. 2012

vstup: Lk 3, 6

čtení: Lk 2, 1 - 20

před: Ž 119, 102

text: Tit 2, 11 - 12

VP: Ž 65, 5

poslání: 1 Pt 5, 12a

EZ 299 292 281 253 297

DEZ

SV